

om en midlertidig Lov, og det er mig for saa vidt en Glæde, at der hos alle netop har været et indtrængende Ønske om, at en saadan Lov maa være af midlertidig Karakter. Den 1. Januar 1916 træder Loven ud af Kraft, hvis Forholdene til den Tid ikke skulde være af en saadan Art, at det maa anses for nødvendigt at forlænge den.

Jeg skal da paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling og til Vedtagelse i uforandret Skikkelse. Det Ønske om Udvalgsbehandling, der er blevet fremsat af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), skal jeg ikke modsætte mig, skønt jeg ikke skønner, at der er nogen Anledning til og mit Parti ikke nærer noget Ønske om Udvalgs Nedsættelse.

Wulff: Det foreliggende Lovforslag er jo kommet hertil fra Landstinget i en Skikkelse, som er ikke saa lidt forskellig fra den, hvori Lovforslaget blev fremsat af Regeringen, i en Skikkelse, som indeholder en stærk Indsnævring af Formaålet for Lovforslaget og en skarpere Definition af det, man vil ramme. Det, at disse Ændringer har fundet Sted, kan jeg paa mit Partis Vegne hilse med Tilfredshed. Det gør, at vi fra vor Side vil have mindre at indvende imod det foreliggende Lovforslag, end vi havde at indvende mod det oprindelige.

Naar jeg skal gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget, vil de falde i to Afsnit; de vil særlig dreje sig om 1ste og 2det Stykke af § 1, som rummer Lovforslagets Hovedindhold. I § 1, 1ste Stykke, foreslaas der Straf for den, der sigter danske Statsmyndigheder for ved Afgørelser angaaende Landets Ind- og Udførsel ikke at iagttage den Upartiskhed overfor krigsførende Lande, som Neutraliteten gør til Pligt. Som det allerede er sagt baade af den højtærede Konseilspræsident og andre, indskrænker disse Ord Paragraffens 1ste Stykke til kun at dreje sig om Regeringens Handelspolitik, og Indholdet af disse Bestemmelser har vi fra vor Side ikke noget imod. Vi er enige i, at saadanne Bestemmelser er ganske naturlige under Forhold som de nuværende. Jeg vil kun gøre nogle Bemærkninger om et enkelt Ord i denne Forskrift. Det er kun *ubeføjede* Sigtelser, som skal være strafværdige. Der staar nemlig ordret: „Den, der offentlig i Skrift eller Tale ubeføjet sigter danske Statsmyndigheder“ o. s. v. Jeg for mit Vedkommende nærer betyde-

lig Betænkelighed ved dette Ord. Hvad ligger der nemlig heri? Ja, det forklares og fortolkes forskelligt. Jeg maa antage, at det, der naturligt ligger i Ordet „ubeføjet“, er, at den, der fremsætter Sigtelser uden at have virkelig Sandhedsgrund derfor eller, mere populært, den, der fremsætter Sigtelser, der er usande, kan vente Tiltale og Straf i Henhold til Loven. Nu mener jeg, at det vilde være langt værre, hvis en fremsætter Sigtelser af denne Natur, som er sande, altsaa beføjede. Jeg kan ikke tro andet, hvis min Opfattelse af Ordet ubeføjet er rigtig, end at Affattelsen af denne Paragraf maa være sket under en Forveksling af Sigtelser mod Enkeltmand i det private Liv med de Sigtelser, det her drejer sig om. Her gælder det i Virkeligheden om at ramme Sigtelser, som er til Skade for Staten. Det er i og for sig ikke en Ministerfornærmelseslov, man har Brug for, men en Lov, der forhindrer Fremkomsten af skadelige Sigtelser mod selve Staten. Naar jeg i det private Liv sigter en Mand for at være f. Eks. en Bedrager, og han anlægger Sag imod mig, vil jeg blive dømt, hvis jeg ikke kan godtgøre, at Sigtelsen er berettiget; hvis jeg derimod kan bevise, at min Sigtelse har været berettiget — og jeg antager, at det betyder det samme som, at den er beføjet —, bliver jeg frikendt, fordi, som man siger, Sandheden maa have Lov til at høres. Derimod stiller det sig paa en noget anden Maade, hvis man i et Blad, i en Bog eller i offentlig Tale fremsætter en Sigtelse om, at der fra Regeringens Side er foretaget den eller den Handling, og at det er en Handling, der er i Strid med Regeringens Neutralitetspligt, altsaa fremsætter en Anklage mod Landets Regering, og Regeringen saa anlægger Sag. Saa vil vedkommende efter denne Lov blive dømt, hvis Anklagen er ubeføjet, men hvis Domstolen kommer til det Resultat, at Anklagen har været aldeles beføjet, maa han frikendes, og hvad vilde være farligere end, hvis det Tilfælde indtraf, at Sagsanlægget førte til Frikendelse af en saadan Bladudtalelse eller mundtlig Udtalelse? Det vilde sige det samme som, at Regeringen indirekte dømtes for at have overtraadt Neutraliteten. Dette kan den nu have gjort saaledes, at den har været i Uoverensstemmelse med sit Folk, sin Nation i vedkommende Handling, og saa bliver det til Regeringens Skade; den maa muligvis falde. Men hvis det viser sig, at det, Regeringen har gjort, er i Overensstemmelse med Folkets Følelser og Ønsker, saa er det en